

Skončil dlouhej den, mnohý sní svůj sen,
básník za stolem kouká z okna ven,
oheň sálá tmou, básník ruku svou,
na mrtvole má, která nedýchá.

Vtom někdo ťuká, básníková ruka
kliku dveří stiskne, pro dnešek to riskne,
dveře otevírá, do temnoty zírání,
pojď si pro mě ďáble, ukonči mý trable.

Místo ďábla však velký černý pták
do sednice vlez, jde z něj trochu děs,
k mrtvé usedne, oči pozvedne,
pak jak ďáblů chór zařve : „Never More.“

Básníku, pěvče, to bylo tvý děvče?
Netvař se tak vztekle, sejdeš se s ní v pekle,
jsem jen hodný čertík, odpust mi ten žertík,
pařáty mě zebou, budu chvíli s tebou.

Básník tasí zbraň, pojď ty lítá saň,
pojď se se mnou bít, kdo z nás bude žít?
Meč se vzduchem mih, havranův hlas ztich,
vítr vane z hor pozdrav „NEVER MORE“.